

Rebel·lió de vellut

written by Jordi Santamaria | 6 d'abril de 2018

Estem dedicant bona part de la nostra energia en un procés d'Independència, que penja, vulguem o no, de la part de la qual pretenem desencaixar-nos. Ja ens pot fer ràbia, menyspreu o indignació, el nostre destí va íntimament lligat a les accions de qui volem deixar de dependre'n administrativament i identitàriament.

Ha quedat palès que no comptàvem amb una reacció repressiva i profundament trampejada després de l'estiu de 2017. La desídia del Partido Popular durant sis anys envers el Procés Català d'Independència no ens feia sospitar que s'ho prendrien seriosament. La manca de responsabilitat durant sis anys, en actitud infantil davant l'expressió ciutadana de dos milions de subjectes polítics, ens va fer esperar una continuació del *tancredisme* del líder espanyol. La inacció política és una rara avis en el panorama filosòfic d'Occident. El que podia ser un mestratge taoista de màxima confiança en l'esdevenidor polític-social, Mariano Rajoy és un gran exponent de covardia i irresponsabilitat. El problema de Catalunya era massa gros per una talla política ridícula.

Així que la manca de mamífers a la cabina del pilot, ens va fer possible celebrar un referèndum d'autodeterminació davant els seus ulls i sense trobar-hi cap urna. Havíem fet el d'Escòcia i el Quebec, aquest triomf democràtic, davant la cara de l'Estat depenent, el qual simplement havia ignorat el problema i mirat cap a una altra banda, com si no els hi anés la cosa.

Després ens van *hostiar*. Van quedar retratats en els cinc continents del planeta Terra. Després ho van intentar amagar. Quin rival més assequible tenim.

Però sembla que ens donen per bloquejats des de llavors per

una sèrie d'onades repressives. La seva conducta no és gaire evolucionada, que diguem. Continua una actitud infantil plena d'emocionalitat i manca de racionalitat. No ens ha de fer por que el màxim exponent d'aquesta immaduresa, els partits ultradretans Vox i Ciutadans, vulguin la nostra desaparició. No és res nou. Ells volen fer desaparèixer dos milions de persones. Aquesta fantasia és tan ferma i és al darrere de tota la seva maquinària retòrica.

És més, la voracitat, que és tan velocista com un corredor de cent metres llisos, els hi està donant avantatge. L'odi cap a nosaltres, o cosa que és el mateix, l'adhesió o devoció al dependentisme, acrític, amb credo nacionalista espanyol post-franquista, amb orgull borbònic, i celebració de tots els símbols de la pàtria hispànica, els catapulta a la presidència de l'Estat espanyol.

Cremen roda, i van a totes, els jovenets hámsters arribistes han descobert que si premen la palanca de l'anticatalanisme, els hi cau una pluja de premis i vots. És igual que vinguin d'una població ressentida, poc cultivada o plena d'odi, la gana i els ullals hi són.

Cal protegir-se, és clar. La sala de comandament espanyolista ja no està buida amb els cadàvers polítics de Rajoy i Sánchez, ara l'ocupen les tesis de Vox-Llarena-Ciutadans. Van a totes. Tenen una cadena vertical de neteja en els mitjans de comunicació igual d'immadurs amb una identitat espanyolista a prova d'honestedat democràtica. La UE com aparell fòssil supranacional no farà res sense sang, està morta políticament. Però cal protegir-se.

Això és una guerra freda i clandestina. De moment al moviment espanyolista radical els pot el pudor dels morts, no gosen. Però la malvolença és la mateixa judicialment. La desproporció prevaricadora pot arribar en forma de multes, empresonaments e inhabilitacions. A tort i a dret si cal.

Veiem escenaris:

Que ens multin a un gran fotimer de gent ho trobaran raonable i molt argumentable. No ens interessa. Ningú hauria de pagar cap multa i la fantasia d'engarjolar cents i cents de persones no és viable el segle XXI a Europa, a part que no tindria fi i seria sí o sí exponencial en nombre de gent que anés al darrere.

Que ens facin mal per desproporció creixent de força sí que és factible i ens hem de protegir.

Que ens marginin administrativament és altament possible, i tots hem d'assenyalar la gran barra de Ciutadans per permetre-ho. La nostra contra-acció és treure'ls vots ràpidament si el Govern Central margina la "majoria silenciosa". No hem de patir per aquest punt, perquè és fer mal a la seva clientela.

Que ens provoquin i reaccionem amb violència excessiva seria una equivocació per part nostra perquè tal com són, les comparacions amb el terrorisme plouran dia sí dia també i cínicament ens pintaran de terroristes cap amunt. És facilitar-los la seva propaganda maligna, i no.

Pel que fa a partits polítics, els nostres representants són el resum concís de la nostra afectació. Són símbols del nostre moviment. Però són regenerables. Rere d'ells en poden venir molts més a fer aquest paper representatiu. En el joc d'escacs malèvol de Llarena i caverna, cada polític que ens engarjolen és una peça inútil fora de joc. En canvi, cada polític extraditable, és una peça lluminosa en el tauler d'Europa fent pública la nostra opressió i desvetllant un espanyolisme feixista i impune.

La pregunta és: quants polítics catalans extraditables dispersats per tota Europa, si calen altres continents, pot aguantar la UE amb els braços plegats? Què farà mentrestant el rabiós Estat espanyol? Com podem pressionar altres instàncies de Drets Humans per augmentar la pressió vers l'enemic

polític?

El nostre Parlament ha de seguir amb pas ferm vers la República, i això vol dir legislar i exiliar-se. És fer política participativa en el sentit més rigorós i autèntic, és fer país com mai s'ha fet, i respon a moments extrems d'absència de política just davant nostre. El nostre enginy i el nostre pacifisme de poble els ha fet perdre els estreps. Continuem fent-ho.

Quan reprenem el control del Govern, som un estat clandestí, i hem de tenir els mitjans tecnològics per ser-ho.

Rivera se les veu molt feliç arribant al 2020 com a Cap Suprem de l'Estat espanyol. No hi arribarà. Els hi girarem la fera del PP perquè s'esbatussin com sols ells saben fer-ho, i continuarem fermes perquè el gegant col·lapsi. Només amb un col·lapse del gegant foragitat serem independents. Han rebutjat tota mediació i l'esquerra hegemònica espanyola està morta o està ofegada per la maquinària guerracivilista de l'Estat.

I un últim vector que solem menysprear. Espanyolitzem el moviment. Res els faria tanta ràbia. Exportem l'independentisme, o millor dit, els seus valors, a la resta del territori espanyol. Teixim aliances amb tota la població que està a favor de l'independentisme i en contra del feixisme espanyolista. Fem xerrades, creem grups de solidaritat, i si cal, presentem-nos a les generals a tot l'Estat espanyol. El mateix que ha fet Rivera, però amb valors oposats al seu caïnisme. Aquí ho sé, també caldria tirar de protecció física, i d'exili posterior, però no deixem de fer allò tan normalment democràtic com defensar pacíficament les nostres idees i respectar el sufragi i la consulta popular com fi últim de les lleis.